

Eufòria

Viatjar sempre havia sigut el meu somni. Des de que era menuda veia com les meves germanes es feien grans, maduraven, i tot seguit marxaven de casa. Quasi totes estaven impacients per començar el viatge i sentir noves experiències.

No sé el per què però després mai tornaven. Suposava que trobaven el seu lloc en algun espai del planeta, on segurament estaven, si hi cap, més bé que aquí. Una vella llegenda s'explicava a les que els hi feia por marxar. -“ Algunes anireu més lluny que les altres, tindreu més o menys sort, poques estareu acompanyades la resta de la vostra vida, però totes, i això és segur, gaudireu d'una experiència meravellosa i única”.

Em vaig passar l'infància imaginant el dia en que seria jo la que marxaria.

De vegades creia que no volaria gaire alt a la vida, i que em quedaria a prop del pare. Però d'altres cops estava segura que arribaria molt i molt lluny, on mai encara no ha arribat ningú, jo seria la primera, pot ser que trepitjaria per primer cop la sorra d'un desert que encara està per descobrir, o pot ser pararia en algun lloc d'una gran ciutat, plena d'alts edificis adornats amb multituds de finestres que s'encendrien al arribar el vespre.

Estic segura que qualsevol lloc serà prou bó. El més important es el viatge, la sensació de volar, es pot dir que em deixaré portar pel vent, aniré fins on ell vulgui i prometo no queixar-me.

Es la tardor, la millor estació de l'any per canviar d'hàbits.

Ui, ara sento un tremolor estrany que em recorre de dalt a baix, es el vent que va empenyent-me suaument, animant-me a començar l'aventura. Tot seguit miro al terra, i entre el batibull d'ombres, hi veig la meva, petita i tremolosa, esperant l'hora de la marxa. Quina sensació, és eufòria!

Ara es el moment, tant temps esperant l'esdeveniment, i per fi ha arribat l'hora. Només em queda acomiadar-me de les meves germanes petites, però de sobte, minva el vent. Un sentiment de frustració s'apodera de mi, tot hi que sé que es quelcom momentani.

Aprofito el moment de calma per fer l'última ullada a la família. M'agrada observa'ls des de aquí, mentre estic camuflada i passant desapercebuda. Ni se'n han adonat de que marxo, cadascú fa la seva, mentre jo m'he canviat, poc a poc, la vestimenta, m'he tret el verd i m'he posat el marro, es molt més elegant i discret.

No puc perdre més el temps, tinc que marxar, no voldria que se'm arrugués el tratjo i fos un impediment pel viatge.

Ara sí, sembla que el destí m'ha sentit, un cop d'aire m'ha colpejat, i començo a notar que em bellugo.

Una forta empenta, i amunt, bufa bufa, empeny-me ven fort, ja he escoltat un feble "crec", ja no hi a volta a enrere m'he després, i per fi m'enlairo. Quina sensació mes bona, després de tant temps imaginant-la, ara es el moment d'assaborir el viatge. M'enlairo cap a munt, mentre em bellugo suaument cap tots els cantons, la direcció està clara, vaig cap on es pon el sol. Faig una ullada cap baix, i caram, quines vistes, això no m'ho esperava. Veig tot el poble des de aquí dalt, i també el veig a ell, el pare, segur que ja em troba a faltar, tant temps als seus braços, protegint-me i estimant-me, possiblement

m'anyorarà molt i sobre tot a l'hivern, però es conscient que es llei de vida, jo també l'enyoraré.

També les veig a elles, mon germanes; guaita-les que juganeres, com es piquen picardiosament les unes contra les altres. Que maques estan, algunes vestides de color verd i d'altres grogues. Mai les oblidaré, i tampoc al pare, ni al carrer on he viscut, sempre els recordaré.

M'acomiararé des de aquí mateix, així els veig a tots, Adèu pare!, Adèu germanes!

Dono gràcies per haver nascut fulla, i d'haver viscut tant feliç a les branques de mon pare, el vell faig.

I ara ja no vull pensar més amb el passat, es el moment més esperat de la meva vida, em limitaré a gaudí del viatge cap al meu incert destí.